

کِتَابِ زِکْرِیَا نَبِیِّ

پیشگفتار

کِتَابِ زِکْرِیَا نَبِیِّ رِه مَوْشَه کِه دَ دُو
بَخْشِ تَقْسِیْمِ کَنِی: بَخْشِ اَوَّلِ دَ بَارِه رَوِیَا
هَآ وَ تَوْرَه کُفْتَوْنِ زِکْرِیَا قَد مَلَایِکَه هَآ اَسْتَه
کِه کَلَوْتَر مَرْبُوطِ دُوبَارَه اَبَاد کَدُونِ خَانِه
خُدا مَوْشَه. بَخْشِ دَوِّمِ پِیْشِگَوِیِ هَآ دَ بَارِه
مَسِیْحِ وَ اَخِرِ زَمَانِ اَسْتَه کِه مَرْبُوطِ اَیْنِدِه
اِسْرَائِیْلِ، پَادِشَاهِ اَیْنِدِه، جَنْگِ-و-جَدَلِ،
قِضَاوَتِ وَ پِیْرُوْزِیِ مَوْشَه.

موضوع‌های مُهمِ امزی کتاب اینیا

آسته:

طبقه-بندی موضوعها

دعوت د توبه (۱:۱)

رویای اوّل: اسپسوارا (۷:۱)

رویای دوّم: شاخ‌ها و آینگرها

(۱۸:۱)

رویای سوّم: یگ مرد قد ریسپون

اندازه‌گیری (۱:۲)

روبیای چارُم: دَ بارِه یهوشُع پیشوای
بُزُرگ (۱:۳)

روبیای پنجم: چراغدان و دُو درختِ
زیتُون (۱:۴)

روبیای ششم: طوماری که پرواز مونه
(۱:۵)

روبیای هفتم: خاتو دَ منِه منک
(۵:۵)

روبیای هشتم: چار گاڈی جنگی
(۱:۶)

تاجِ يَهُوشُعَ (۹:۶)

خُداوند از روزهِ ظاهری بیزار آسته

(۱:۷)

وَعِدِه بَرَکَتِ بَلَدِه اورُشَلیم (۱:۸)

قِضاوَتِ دَ بِلِه دُشَمَنایِ إِسرائیل

(۱:۹)

پادشاهِ آیندِه صَهیون (۹:۹)

ظُهُورِ خُداوند (۱۴:۹)

خُداوند یَهُودا وِ اِفرایم ره بَرَکَتِ مِیدیه

(۱:۱۰)

دُو رِقْم چوپو (۴:۱۱)

نابودی دُشْمَنای اورشَلیم (۱:۱۲)

ماتَم بَلدِه کسی که نِيزه خورده

(۱۰:۱۲)

پاکی از گُناه (۱:۱۳)

چوپو و گوسپندو (۷:۱۳)

پادشاهی خُداوند دَ اورشَلیم (۱:۱۴)

دَعْوَتِ دَ تَوْبِه

۱) دَ مَاهِ هَشْتَمِ سَالِ دَوِّمِ

پادشاهی داریوش، کلامِ خُداوندِ دَ زِکْرِبَا

نَبیِ بَاچِه بَرِکِیَا، نَوَسِه عِدّو نَازِلِ شُدِه

گُفَت: ۲) ”خُداوندِ دَ بِلِه بَابِه کَلونای

شُمُو غَدَر قَار بُود. ۳) امزی خَاطِرِ دَ

مَرْدُمِ بُوگی که خُداوندِ لَشکَرها اینی رَقَم

مُوگیه، ’پَس سُونِ اَزْمِه بَیید.‘ و خُداوندِ

لَشکَرها مُوگیه، ’ما ام پَس سُونِ اَز شُمُو

مِییم.‘ ای رِه خُداوندِ لَشکَرها مُوگیه.

۴) ’رَقَمِ بَابِه کَلونای خُو نَبَشید که

انبیای سابق دَزوا اِعلان کده گُفت،
”خُداوندِ لشکرها اینی رقمِ مُوگیه، ‘ از
راههای بد و اعمالِ شَریرانه خُو پس تاو
بُخورید. ‘ ” لیکن اونا گوش نَدَد و از اید
مه نَشُد، ‘ ای ره خُداوند مُوگیه. ⑤

‘ بابه گلونای شُمو کُجا آسته؟ امیچنان

انبیا، آیا اونا تا اَبَد زنده مَنده؟ ⑥ لیکن
کلام و احکامِ ازمه که دَ خِدمتگاری خُو
انبیا امر کُدم، آیا بابه گلونای شُمو ره
گِرِفَتار نکد؟ اوخته اونا توبه کد و گُفت،
”خُداوندِ لشکرها قد ازمو مُطابقِ راهها و
اعمالِ مو رفتار کد، امو رقم که اُو قَصَد
کُدد که قد ازمو رفتار کُنه. ‘ ‘ ‘

رویای اوّل: اَسپ سوارا

⑦ دَ روزِ بیست و چارُم ماهِ یازدهُم،

یعنی دَ ماهِ شِباط، دَ سالِ دوّمِ حُکمرانی

داریوش، کلامِ خُداوند دَ زکریا نَبی باچه

برکیا، نوسه عِدّو نازل شد که زکریا اینی

رقم نقل مونه: ⑧ ”دَ وختِ شاو دیدم که

یگ مرد دَ بله یگ اَسپ سُرَخ سوار بُود.

او دَ مینکلِ درختای مورت دَ مَنه دَرّه

ایسته بُود و دَ پُشت ازو سوارای دیگه قد

اَسپهای سُرَخ، زرد و سفید قرار دَشت.

⑨ اوخته ما گُفتم، ’آی بادار مه، امیا

چی آسته؟‘ ملایکه که قد مه گپ میزد،

دَ ز مه گُفت، 'ما دَ ز تُو نِشو مِیدِیم که
اُمیا چی اَسته.'

⑩ پس اُمُو مَرَد که دَ مینکلِ دِرختای
مورت ایسته بُود، دَ جواب مه گُفت،
'اونا کسای اَسته که خُداوند رِبی کده تا
ز می ره بر رسی کُنه.'

⑪ اوخته اُونا قد ملایِکه خُداوند که
دَ مینکلِ دِرختای مورت ایسته بُود، نقل
کده گُفت، 'مو ز می ره بر رسی کدی و
دیدی که تمامِ ز می آرام و اَمْنِیت بُود.'

⑫ و ملایِکه خُداوند گُفت، 'آی

خُداوندِ لَشکرها، تا کِی رَحمت خُوره از
اورشَلیم و شارای یهُودا که دَ بِلِه شی دَ
امزی هفتاد سال قار بُودے دُور نِگاه
مُونی؟ ^(۱۳) اوخته خُداوند قد تورای

خُوب و کلامِ تَسلی بَخش دَ مَلايِکِه که قد
ازمه توره مُوگفت جواب دَد. ^(۱۴) پس

مَلايِکِه که قد ازمه گپ مِيزد دَز مه
گفت: 'اِعلان کده بُگی که خُداوندِ

لَشکرها اینی رقم مُوگیه، "ما دَ بارِه

اورشَلیم و صَهیون غَدر غَیرت دَرُم؛ ^(۱۵) و

دَ بِلِه مِلَّتْهای که آسُوده یِه سخت قار

اَسْتُم، چُون دَ حَالِیکِه ما دَ بِلِه قَوْم خُو کَم

قار بُودُم اونا دَ حَقِ قَوْم مه از حَد کَلو

بدی کد. " (۱۶) امزی خاطر خُداوند اینی
 رقم مُوگیه، "ما قد رَحمت-و-دِلْسوزی دَ
 اورُشَلیم پس مییم؛ خانِه مه دَ مَنِه شی
 آباد مُوشه و ریسپونِ اندازِه گیری بازسازی
 دَ بِلِه اورُشَلیم کَش مُوشه. " ای ره
 خُداوندِ لَشکرها مُوگیه. (۱۷) 'امچنان
 اعلان کُو که خُداوندِ لَشکرها اینی رقم
 مُوگیه، "شارای مه بسم لبریز از
 خوشبختی مُوشه و خُداوند صهیون ره
 دُوباره تَسَلّی-و-آرامش میدیه و اورُشَلیم
 ره بسم اِنْتِخاب مُونه. " " "

رویای دوّم: شاخها و آینگرا

۱۸) اوخته سر خُو ره باله كده توخ

كدم و ديدم كه چار شاخ بود. ۱۹) پس ما
د ملايكه كه قد مه گپ ميزد گفتم: ”اميا
چي آسته؟“ او د جواب مه گفت: ”اميا
شاخهاي آسته كه يهودا، اسرائيل و
اورشليم ره تيت پرک كده.“

۲۰) بعد ازو خداوند چار اينگر ره دز

مه نشو دد. ۲۱) و ما پرسان كدم: ”اميا
بلده چيزكار آمده؟“ او د جواب مه گفت:
”امو شاخها يهودا ره تيت پرک كد تا هيچ
كس سر باله نته، ليكن اميا آمده تا اونا
ره وحشت زده كنه، ارے، تا شاخهاي

مِلَّتْ هَاي رِه مَيِدِه كُنِه كِه شَاخْ هَاي خُو رِه
دَ خِلَافِ سِرْزَمِينِ يَهُودَا بِلَنْد كَد تَا مَرْدُم
شِي رِه تَيْتِ پَرَك كُنِه.

رويای سِوَم: يِگ مَرْد قَد رِيَسِپُونِ اندازه‌گیری

۲ ① ما سر خُو رِه باله كده تُوخ
كُدْم و يِگ مَرْد رِه دِيْدُم كِه دَ دِسْت شِي
رِيَسِپُونِ اندازه‌گیری بُوْد. ② اوخته ما
پُرْسِيْدُم: ”كُجا موري؟“ اُو دَز مه كُفت:
”بَلْدِه اندازه كدُونِ اورُشَلِيمِ تَا بِنِگَرْم كِه
بَر شِي چِيَقْسِ اَسْتِه و دِرَازِي شِي

چیتس. ”

③ دَ امزُو غیتِ ملایکِه که قد ازمه

توره مُوگفت بُرو رفت و یگِ ملایکِه

دیگِه بَلدِه مُلاقاتِ ازُو اَمَد ④ و دَزُو

گُفت: ”بَدُو و دَ امزُو مَرَدِ جوانِ بُگی،

’اورشَلیمِ بخاطرِ مَرَدُمِ کَلو و حَیوانایِ کَلو

که دَ مَنِه شی جای میگیره، رَقَمِ آغیلایِ

بے دیوالِ جای بُود-و-باشِ مُوشه؛ ⑤

چُونِ ما دَ چارطرفِ شی یگِ دیوالِ آتشی

مُوشُم و ما دَ مَنِه شی شِکوه-و-جلالِ شی

مُوشُم. ’ ای ره خُداوندِ مُوگیه.

⑥ خُداوندِ مُوگیه، ’باله شُنید، باله

شُنید! از سرزمین شمال دوتا کنید، چون
 ما شُمورِه رقمِ چار بادِ آسمو تیت پَرَک
 کدیم. ' ای ره خُداوند مُوگیه. ⑦ ' باله
 شو، ای مردمِ صَهیون! شُمورِه که دَ شارِ
 بابل زندگی مُونید، دوتا کنید. ⑧ ' چون
 خُداوند لَشکرها که بعد از ظاهرِ کدون
 شِکوه-و-جلال خُو مَره رِبی کده، دَ باره
 مِلت‌های که شُمورِه غارت کده اینی رقم
 مُوگیه، ' هر کسی که شُمورِه غَرَض
 بَگیره، تَخمِ چیم مَره غَرَض میگیره. ⑨
 چون اینه، ما دِست خُو ره دَ خِلافِ ازوا
 باله مُونم و اونا دَ وسِیلَه غلامای خودون
 خُو غارت مُوشه. ' وختی ای کار شد،

اوخته شُمو میدنید که مَره خُداوند
لشکرها رَی کده.

۱۰) آی دُخترِ صَهیون سرُود بِخان و

خوشی کُو! چُون خُداوند مُوگیه، 'اینه، ما
مییم و دَ مینکل تُو جای-د-جای مُوشم.

۱۱) دَ امزُو روزِ مِلت‌های کَلو خودون ره دَ

خُداوند میچسپنه و قَوم مه مُوشه و ما دَ

مینکل تُو جای میگیرم. ' وختی ای کار

شُد، اوخته تُو میدنی که خُداوندِ لَشکرها

مَره دَ پیش تُو رَی کده. ۱۲) خُداوند

یهُودا ره دَ سرزمینِ مُقَدَّس دَ عِنوانِ حِصّه

خاص بَلده خُو میگیره و اورشَلیم ره

دوباره انتخاب موكنه. (۱۳) آى تمام بشر،
د حُضُورِ خُداوند چپ بشيد، چون او از
جاىگاهِ مُقَدَّسِ خُو باله شُده.

رويای چارم: د باره يهوشع پيشواى بزرگ

۳ (۱) اوخته او يهوشع پيشواى

بزرگ ره دز مه نشو دد كه د حُضُورِ
ملايكه خُداوند ايسته بُوَد و شَيْطُو د
دستِ راستِ يهوشع ايسته شُد تا د بِلَه
ازو تَهْمَت كُنه. (۲) ملايكه خُداوند د
شَيْطُو كُفت: ”آى شَيْطُو، خُداوند تُو ره

سرزنش کُنه! خُداوند که اورشَلیم ره
اِنْتِخاب کده تُو ره سرزنش کُنه! آیا ای
آدم رقمِ چِیو نِیم سوختِه نِییه که از مَنه
آتش گِرِفته شُده بَشه؟”

③ یهوشع کالای چرگ-و-چتل

پوشیده دَ حُضورِ ملایکه ایسته بُود. ④

و ملایکه دَ امزوا که دَ حُضور شی ایسته

بُود گُفت: ”کالای چرگ-و-چتل ره از

جان شی بُر کنید. ”بعد ازو دَ یهوشع

گُفت: ”توخ کُو، گُناه تُو ره از تُو دُور

کُدم و آلی کالای باشکوه دَ جان تُو

میدیم.”

⑤ اوخته ما گُفْتُمْ: ”بیل که یگ

لُنْگی پاک دَ سر شی بَدیه. ”پس اونا یگ
لُنْگی پاک دَ سر شی دَد و اوره قد
کالای نو پوشند، دَ حالیکه ملایکه
خداوند ایسته بُوَد.

⑥ دَ امز و غیت ملایکه خداوند

تاکید کده دَ یهوشع گُفت: ”خداوند

لَشکرها اینی رقم مُوگیه، ’اگه مُطابقِ

راههای مه رفتار کُنی و وظیفه ره که دَز

تُو میدیم دَ جای بیری، اوخته تُو سرپرستِ

خانه مه موشی و از حولی های مه

نگاهوانی مُوکنی و ما دَز تُو اجازه میدیم

که دَ مینکلِ امزیا که دَ اینجی ایسته یه
رفت-و-آمد کُنی.

⑧ پس ای یهوشع پیشوای بزرگ،
تُو و همکارای تُو که دَ حُضور تُو میشینه
و امو مردا نشانی چیزای عجیب آسته،
بشنوید! اینه، ما خدمتگار خُو «شاخچه»
ره میرم. ⑨ توخ کُو، سنگی ره که دَ
پیش روی یهوشع ایشتم، یگ سنگ
آسته که دَ بِلَه خُو هفت پالو دَره؛ ما
نوشته شی ره دَ بِلَه شی نقش مُوکُنم و ما
گناه امزی سرزمی ره دَ یگ روز دُور
مُونم.

⑩ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه، دَ امزُ و

روز هر کُدم شُمو همسایه خُوره کُوی
مُونید که بیه و دَتی تاکی انگُور شُمو و
درختِ انجیرِ شُمو بِشینه. ”

رویای پنجم: چراغدان و دُو درختِ زیتون

۴ ① اوخته ملایکه که قد ازمه

توره مُوگفت پس آمد و مره رقمی که یگ
نفر ره از خاو بیدار مُونی بیدار کد ② و
دَزه گفت: ”چیزخیل مینگری؟“ ما
گُفتم: ”یگ چراغدان ره مینگرم که کاملاً

از طِلا آسته و بِلِه سر شی تیلدانی قرار

دره؛ د بِلِه چراغدان هفت چراغ آسته و

هفت نوله، یگ نوله بِلِدِه هر چراغ که د

سر شی آسته. ③ د پالوی شی دُو درختِ

زیتون آسته، یگ شی د طرفِ راستِ

تیلدانی و دیگِه شی د طرفِ چپِ شی.

④ ما د ملایکِه که قد مه گپ میزد

گُفتم: ”آی بادار مه، آمیا چی آسته؟“ ⑤

و ملایکِه که قد مه گپ میزد د جواب مه

گفت: ”آیا تُو نمیدنی که آمیا چی

آسته؟“ ما گُفتم: ”نه، بادار مه.“

⑥ اوخته او د جواب مه گُفت: ”ای

کلامِ خُداوندِ بَلَدِه زِروباہِلِ اَسْتِه: 'نَه دَ
وَسِیْلَه قُدْرَتِ نِظَامِی و نَه دَ وَسِیْلَه قُوْتِ
اِنْسَان، بَلْکِه دَ وَسِیْلَه رُوحِ اَزْمِه کَامِیَابِ
مُوشِی'. 'ای ره خُداوندِ لَشْکَرِهَا مُوْگِیَه.

⑦ آی کوه کُتِه، تُو چِی اَسْتِی؟ تُو دَ
پِیْشِ رُوِی زِروباہِلِ اَوَارِ مُوشِی؛ اُو سَنَگِ
تَکْمِیْلِ شُدُونِ خَانِه خُدا ره پِیْشِ مِیْرِه و
مَرْدُمِ چِیغِ زَدِه مُوْگِیَه، 'خُداوندِ ای ره
نِیْک و مُبَارَک کُنِه!'

⑧ کلامِ خُداوندِ بَسْمِ دَزْمِه اَمَدِ و
گُفْت: ⑨ "دِستایِ زِروباہِلِ تَادَوِ اَمْزِی
خَانِه ره اِیْشْتِ و دِستایِ اَزُو ای ره تَکْمِیْلِ

مونه. " وختی ای کار شد، شمو میدنید
که خداوند لشکرها مره د پیش شمو ری
کده.

⑩ ملایکه ادامه دده گفت: "کسای

که شروع چیزای ریزه ره خار-و-حقیر
حساب مونه، وختی تارِ رجه و شاقول ره
د دستِ زروبابل بنگره، خوشحالی مونه.
امی هفت، چیمای خداوند آسته که د تمام
زمی د گردش آسته."

⑪ اوخته ما دزو گفتیم: "ای دو

درخت زیتون که د طرفِ راست و طرفِ
چپ چراغدان قرار د ره چیزخیل آسته؟"

۱۲) و ما بسم دَزُو كُفْتُمْ: "ای دُو شاخچه

درخت زَبْتُون که از نوله‌های طِلایی روغو

میریزنه، چیزخیل آسته؟" ۱۳) اُو دَز مه

گفت: "آیا تُو نمیدنی که آمیا چی

آسته؟" ما كُفْتُمْ: "نه، بادار مه." ۱۴)

اوخته اُو گفت: "آمیا دُو مَسَح شده آسته

که دَ حُضُورِ خُداوندِ تمامِ زمی ایسته

مُوشه."

رویای شَشْم: طوماری که پرواز

مُونه

۵ ۱) ما بسم سُون باله توخ کدُم

ویگ طومار ره که دَ حالِ پرواز بُود

دیدم. ② و ملایکه دَز مه گُفت:

”چیزخیل مینگری؟“ ما گُفتم: ”یگ

طومار ره مینگرم که دَ حالِ پرواز آسته؛

دِرازی شی بیست توغی آسته و بر شی ده

توغی. ③“ اوخته او دَز مه گُفت: ”ای

پُر از لعنت آسته که دَ تمامِ رُوی زمی

موره، چُون هرکسی که دُزی کنه دَ مُطابقِ

نوشتِه یگ رُوی طومار گُم-و-گُل موشه و

هرکسی که قَسَمِ دروغِ بُوخوره دَ مُطابقِ

نوشتِه دیگه رُوی شی گُم-و-گُل موشه.

④ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه، ’ما او ره

رَبی مُونم و او دَ خانِه دُز و دَ خانِه

هرکسی که دَ نامِ ازمه قسمِ دروغِ بُخوره
داخلِ مُوشه و دَ مَنه امزُو خانه جای-د-
جای شُده اُو ره قد چپوها و سنگای شی
از بَینِ مُوبره. ”

رویای هفتم: خاتُو دَ مَنه مَنک

⑤ دَ امزُو غَیتِ ملایکه که قد مه

گپ میزد پیش آمده دَز مه گُفت: ”سُون

باله تُوخ کُو و بِنگر که چیزخیل بُرو

مییه. ” ⑥ ما پُرسان کُدم: ”ای چی

آسته؟ ” اُو گُفت: ”ای یگ مَنک آسته که

بُرو مییه. ” و گُفت: ”ای اعمالِ ازوا دَ

تمامِ زمی آسته.

⑦ اوخته سرپوشِ سُرِبی مَنک باله

⑧ شُد و یگ خاتُو دَ مَنه شی شِشته بُود.

و او گُفت: ”ای شرارتِ آسته.“ و او امو

خاتُو ره پس دَ مَنه مَنک چقی کد و

سرپوشِ سُرِبی ره دَ دان شی ایشته.

⑨ دَ امزُو غیت سُون باله توخ کدُم و

دیدُم که دُو خاتُو پیش مییه و باد دَ

بالهای ازوا آسته. بالهای ازوا رقمِ

بالهای لگ‌لگ بُود و اونا مَنک ره باله

کده دَ مینکلِ زمی و آسمو بُرد.

⑩ ما دَ ملايِکَه که قد مه گپ میزد

گُفْتُمْ: ”اونا مَنک ره کُجا مُبره؟“ ⑪

اُو دَز مه گُفت: ”دَ سرزمین شِنعار مُبره

تا بلده شی یگ خانه آباد کُنه و غَیتیکه

خانه آماده شُد، اُو ره دَ اُونجی دَ جایگاهِ

شی قرار بَدیه.“

رویای هشتم: چار گاڏی جنگی

① ۶ ما بسم سُون باله توخ کدُم

و دیدُم که چار گاڏی جنگی از مینکلِ دُو

کوه مییه و اُمُو کوهها کوههای برونزی

بُود. ② دَ گاڏی جنگی اوّل اَسپهای

سُرخ، دَ گاڏی جنگی دوّم اَسپ‌های سیاه،

③ دَ گاڏی جنگی سوّم اَسپ‌های سفید و

دَ گاڏی جنگی چارم اَسپ‌های خالتو بسته

بُود؛ پگ شی اَسپ‌های قوی. ④ اوخته

ما دَ ملایکه که قد مه گپ میزد گُفتم:

”آی بادار مه، امیا چی آسته؟“ ⑤

ملایکه دَ جواب مه گُفت: ”امیا چار روح

آسمو آسته که بعد از ایسته شُدو دَ

حُضُورِ خُداوندِ تمامِ زمی بُرو موره. ⑥

گاڏی جنگی که اَسپ‌های سیاه دَره سُون

سرزمینِ شمالِ موره و اَسپ‌های سفید از

پُشتِ ازوا؛ و اَسپ‌های خالتو سُون

سرزمینِ جنوبِ موره. ⑦ وختی امُو

اسپهای قوی بُرو آمد، اونا بی قرار بُود
 که بوره و دَ زمی گشت بزنه. و او گُفت:
 ”بورید و دَ زمی گشت بزید.“ پس اونا دَ
 زمی گشت زد. ⑧ اوخته او دَ آوازِ بلند
 دَزمه گُفت: ”توخ کُو، اونای که سُون
 سرزمین شمال رفت، قار مَره دَ سرزمین
 شمال تاه شند.“

تاجِ یهوشع

⑨ کلامِ خداوند دَزمه آمده گُفت:
 ⑩ ”از اسیرای که از بابل آمده، یعنی
 از جلدای، طوبیا و یدعیا نُقره و طِلا بگیر

و دَ امزُو روز دَ خانِه یوشیا باچه صِفَنیا

بورُو ⑪ و امو هدیِه ره ام قد خو بُبر.

اوخته یگ تاج جور کُو و او ره دَ سرِ

پیشوای بزرگ یهوشع باچه یهوصادق بیل

و دزُو بگی که خداوندِ لشکرها اینی ⑫

رقم موگیه، 'اینه، مردی که نام شی

«شاخچه» آسته؛ او از جای خو نوده

میزنه و خانِه خداوند ره آباد موکنه. ⑬

آرے، او خانِه خداوند ره آباد مونه و او

صاحبِ شکوه-و-جلال موشه و دَ تختِ خو

ششته حکمرانی موکنه؛ او دَ عنوانِ

پیشوا دَ بله تختِ خو مستقر آسته و

هماهنگی بینِ هر دُو مقام ره حفظ مونه.

۱۴) اُمُو تاج بَلَدِه حِلْم، طوبیا، یَدَعیا و
حین باچه صَفَنیا دَ عِنوانِ یادگاری دَ خانِه
خُداوند مُومَنه. ۱۵) کسای که دُور آسته
مییه و کومک مُونه که خانِه خُداوند آباد
شُنه. " وختی ای کار شُد شُمو میدنید که
خُداوند لَشکرها مره دَ پیش شُمو رَبی
کده. ای واقع مُوشه اگه شُمو از آوازِ
خُداوند، خُدای خُو قد جان-و-دِلِ اطاعت
کنید.

خُداوند از روزِه ظاهِری بیزار آسته

۷ ۱) دَ سالِ چارُمِ حُکمرانی

داریوش پادشاه، کلامِ خُداوند دَ روزِ چارُمِ
ماهِ نُهَمِ، یعنی دَ ماهِ کِسلِیو دَ زکریا نازل
شُد، ② دَ امزُو غیتِ مردُمِ بیت-ئیل

سراصرِ و رِگم-مِلکِ ره قد نفرای ازوا
رَبی کُدُ تا رضای خُداوند ره طلب کُنه
③ و از پیشوایونِ خانِه خُداوندِ لَشکرها
و انبیا پُرسان کُنه که، ”آیا دَ ماهِ پنجمِ
ماتَم کُنی و روزه بگیری امو رقم که بلده
سالهای گلو کده؟“

④ پس کلامِ خُداوندِ لَشکرها دَ ز مه
آمده گفت: ⑤ ”دَ تمامِ مردُمِ سرزمی و
پیشوایو بگی، ’وختی شمو دَ ماهِ پنجمِ و

ماه هفتم دَ امزی هفتاد سال روزه گرفتید

و ماتم کدید، آیا بلده رضای ازمه روزه

میگرفتید؟ ⑥ و غیتیکه موخورید و

وچی موکُنید، آیا شمو بلده خودون خو

نموخورید و بلده خودون خو وچی

نموکُنید؟ ⑦ کلامی ره که خداوند دَ

وسیله انبیای سابق اعلان کد، وختیکه

اورشلیم قد شارای گرد-و-بر خو جای بود-

و-باش بود و امنیت دشت و غیتیکه دَ

جنوب و دامنه‌ها مردم زندگی موکد، آیا

شمو دَ مطابق ازو عمل کدید؟ ”

⑧ کلام خداوند بسم دَ زکریا آمده

گفت: ⑨ ”خُداوندِ لَشکرها دَ قومِ خُو

اینی رقمِ گُفتُد، ’قِضاوَتِ حَقیقی ره دَ

جای بَیَرید و دَ یَگدِیگِه خُو مَهرِبانِی و

دِلسوزِی کَنیِد. ⑩ دَ بِلِه خاتُونِوی بیوه،

یَتِیما، بیگَنه‌گو و غَریبا ظُلم نَکَنیِد و دَ

دِل‌هایِ خُو دَ خِلافِ یَگدِیگِه خُو نَقِشِه بَد

نَکَشِیِد. ⑪ لیکن اونا قَبُول نَکَد که

گوشِ کُنِه و کَلِه شَخی کَدِه گوشایِ خُو ره

بَند کَد تا نَشَنوِه. ⑫ اونا دِل‌هایِ خُو ره

مِثَلِ سَنگِ سَخت کَد تا شَریعت و کلامِی

ره که خُداوندِ لَشکرها دَ وِسیلِه رُوحِ خُو

از طَریقِ اَنبِیایِ سابِقِ رِی کَدَد نَشَنوِه.

امزی خاطرِ غَضَبِ کُتِه از طرفِ خُداوندِ

لَشکرها نازل شُد.

⑬ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه، 'فقط
اُمُو رقم که ما کُوی مُوکدُم و اُونا گوش
نَموکد، اُمُو رقم وختیکه اُونا کُوی مُوکد،
ما ام گوش نَموکدُم. ⑭ پس ما اُونا ره
قد گردباد د مینکلِ تمامِ مِلت‌های
تیت‌پرک کدُم که اُونا نَمیشنخت. د امزی
رقم سرزمینِ ازوا بعد از بُرده شُدونِ ازوا
بیرو شُد، د اندازه که هیچ کس دزُو رفت
و اَمَد نَموکد، چُون اُونا باعث شُد که
سرزمین خوشایند یگ بیرنه جور شُنه. ”

وَعِدِهِ بَرَكَتِ بَلَدِهِ اورشَلیم

۸ ① کلامِ خُداوندِ لَشکرها دَزمه
آمده گفت: ② ”خُداوندِ لَشکرها اینی
رقم مُوگیه، ’ما بَلَدِهِ صَهیونِ غَیرتِ کَلو
دَرُم؛ اَره، ما قَد غَضَبِ سَختِ بَلَدِهِ شی
غَیرتِ دَرُم.‘ ③ خُداوندِ اینی رقم
مُوگیه، ’ما دَ صَهیونِ پَس مِییم و دَ مَنه
اورشَلیم جای-د-جای مُوشُم؛ اوخته
اورشَلیم «شارِ حق» گُفته مُوشه و کوه
خُداوندِ لَشکرها «کوهِ مُقَدَّس».‘ ④
خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه، ’مَرَدای
پیر و خاتُونوی پیر بَسَم دَ کوچه‌های

اورشَلیم میَشینه و هر کُدم شی بخاطرِ
عُمَرِ کَلو دَ دِست خُو تِیاق میگیره. ⑤ و

کوچه‌های شارپُر از باچه‌ها و دُخترونی
مُوشه که دَ کوچه‌های شی بازی مُونه.

⑥ خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه،

'اگرچه ای توره دَ نظرِ باقی‌منده‌های
امزی قوم دَ امزی روزا ناممکن معلوم

مُوشه، آیا دَ نظرِ ازمه ام باید ناممکن

معلوم شُنه؟ ' ای ره خُداوندِ لَشکرها

مُوگیه. ⑦ خُداوندِ لَشکرها اینی رقم

مُوگیه، 'اینه، ما قوم خُو ره از سرزمین

شَرَق و از سرزمینِ غَرَب نِجات میدیم ⑧

و اونا ره میرم که دَ اورشَلیم زندگی کُنه.

اوخته اونا قوم مه موشه و ما خدای ازوا
موشم و راستی و عدالت ره د جای
میرم.

⑨ خداوند لشکرها اینی رقم موگیه،
بیلید که دستای شمو قوی بشه، چون
شمو د امزی روزها امی توره‌ها ره از دان
انبیا شنیدید، از دان انبیای که د روز
ایشته شدون تادو خانه خداوند لشکرها
بلده دوباره آباد کدون شی حاضر بود. ⑩
پیش از روزهای که کار آباد کدو دوباره
شروع شنه بلده انسان و بلده حیوان هیچ
مزد نبود و بلده کسای که برو مورفت و

داخل میمَد از خاطرِ دُشمو هیچ اَمْنِیتِ
 وِجُودِ نَدَشت، چُونِ ما پِگِ ازوا ره دَ صِدِ
 یگدِیگِه شی قرار دَدِه بُوْدُم. ^(۱۱) لیکن
 آلی ما قد باقی مَنده‌های امزی قومِ رِقْمِ
 روزای سابقِ رفتارِ نَمُونُم. 'ای ره خُداوندِ
 لَشکرها مُوگیه. ^(۱۲) 'چُونِ اونا تُخمِ ره دَ
 صُلح-و-اَمْنِیتِ کِشتِ مُونِه، تاکِ انگُورِ
 میوه خُو ره مِیدیه، زمی حاصلِ خُو ره
 مِیدیه و آسمو شبنمِ خُو ره موبارَنه و ما
 باعِثِ موشُم که باقیمندِه امزی قومِ
 صاحبِ تمامِ امزی چیزا شُنه. ^(۱۳) آی
 مردُمِ یهُودا و آی مردُمِ اِسرائیل، شُمو که
 یگ زمان دَ مینکلِ مِلَّتِها نَمُونِه لعنت

بُودید، اینه، ما شُمو ره نِجات میدیم و
شُمو نمونه بَرکت موشید. ترس نَخورید،
بَلکه بیلید که دِستای شُمو قوی بشه.

⑬ خُداوند لَشکرها اینی رقم مَوگیه،
'زمانی که بابَه کَلونای شُمو قار مَره باله
اُورد، ما قَصَد کُدم که دَ بِلَه شُمو بلا-و-
مُصِیبت بیرم و ما پَشیمو نَشُدَم؛ ⑭
لیکن دَ امزی روزا قَصَد دَرُم که بسم دَ
حقِ اورشَلیم و دَ حقِ مَرْدَمِ یَهُودا خُوبی
کُنم. پس ترس نَخورید. 'ای ره خُداوند
لَشکرها مَوگیه. ⑮ 'چیزای که شُمو
باید انجام بَدید امیا آسته: هر کس باید

قد همسایه خُو توره راست ره بُگیه، دَ
درگه‌های شار خُو قضاوتِ دُرست و سالم
ره دَ جای بیرید، ^(۱۷) دَ دل‌های خُو دَ
خِلافِ یگدیگه خُو نقشه بد نکشید و
قَسَمِ دروغ ره دوست ندنید، چُون پگِ
امزیا چیزای آسته که ما از شی نَفرت
دَرُم. 'ای ره خُداوند مُوگیه."

^(۱۸) کلامِ خُداوندِ لَشکرها دَز مه اَمده
گُفت: ^(۱۹) "خُداوندِ لَشکرها اینی رقم
مُوگیه، 'روزه ماهِ چارُم، روزه ماهِ پنجم،
روزه ماهِ هفتم و روزه ماهِ دهم زمانای
خوشی و خوشحالی و عیدهای خوش بلده

خانوارِ یهودا مُوشه. پس راستی و صلح
ره دوست بدید.

②۰ خُداوندِ لَشکرها اینی رقم مُوگیه،
'د آینه قومها و باشنده های شارای گلو
د اورشَلیم مییه؛ ②۱ باشنده های یگ شار
د دیگه شار موره و مُوگیه، "بید که
بوری تا درخاست خوره د حُضورِ خُداوند
پیش کنی و رضای خُداوندِ لَشکرها ره
طلب کنی؛ خود مه ام مورم. " ②۲ آره،
قومهای گلو و ملت های قوی مییه تا
رضای خُداوندِ لَشکرها ره د اورشَلیم طلب
کنه و تا درخاست خوره د حُضورِ خُداوند

پیش کُنه. ' (۲۳) خُداوند لَشکرها اینی رقم
مُوگیه، 'دَ امزُو روزا دَه نفر از مِلَّت‌های
هر زِبُو دامونِ یگِ شَخصِ یهُود ره میگیره
و مُوگیه، "مو ره بیل که قد شُمو بوری،
چُون مو شَنِیدِے که خُدا قد شُمو
آسته. "" ""

قِضاوَت دَ بِلَه دُشَمَنایِ إِسرائیل

۹ (۱) وَحی:

کلامِ خُداوند دَ باره سرزمینِ
حَدراخ آسته

و مرکزِ تَوَجُّه شی دَمِشَق،

چُون چِمایِ اِنسانا سُون خُداوند
اَسْتَه،

اُمُو رِقْم که از تمامِ
طایفه‌هایِ اِسْرائیل
اَسْتَه؛

② امِچُنان دَ بارِه حَمات که قد
خَدراخ سَرحد دَره

و دَ بارِه صُور و صَیدون،
اگرچه اُونَا غَدْر دانا

آسته.

صُور بَلَدِه خُو قَلْعِه مُسْتَحْكَم آبَاد

③

کد

و نُقْرَه رِه رَقْمِ خَاک

و طِلَّا رِه رَقْمِ گِلِ کُوچَه‌ها

کود کد.

لِیْکِن آلی خُداوند اُو رِه از دارایی

④

شی دُور مُونه

و قَلْعِه شی رِه چِپِه کده دَ

مِنِه دریا پورته مُوکنه

و أُوْدَ وَسِيْلِهِ آتِشْ قُوْرْت
مُوشه.

⑤ أَشْقِلُوْن أُوْرَه مِيْنِگْرَه وَ تَرْس
مُوخوره؛

غزه سخت پريشان-و-

وَ حَشَتْ زَدَه مُوشه

وَ عِقْرُوْن اَم اَمُو رَقْم،

چراکه اُمِيْد اَزُو اَز بِيْن

رَفْتَه.

پادشاه از غزه نابود مُوشه

و أَشْقِلُونِ جَای بُود-و-

باش باقی نَمُومَنَه؛

⑥ یگ قَوْمِ نَاخَلَفِ دَ اَشْدُودِ جَای-دَ-

جَای مُوشَه.

و خُداوند مُوگیه:

”ما فَخْر-و-غُرُورِ

فَلَسْطِیْنِیَا رَه از بَیْنِ

مُوبِرْم

⑦ و گوشتِ خُونِ تُو رَه از دَانِ شِی

دُورِ مُونْم

و چیزای مُردار ره از قدِ
دَندونای شی.

بعد ازو باقی منده‌های ازوا ام
دَزمه تعلق میگیره

و رقمِ یگ طایفه دَ یهودا
مُوشه

و مردُمِ عِقرون رقمِ یبوسیا
باشنده اورشَلیم
مُوشه.

ما دَ چاردورِ خانِه خُو قرار

میگیرم

تا هیچ لشکر دَ اینجی

تاخت-و-تاز نَکنه

و هیچ ظالم دَ بِلِه قوم مه هُجوم

نیره،

چون آلی نظر مه دَ بِلِه

امزی جای آسته.

پادشاهِ آینده صهیون

”آی دُخترِ صهیون، غدر خوشی

①

کُو!

أَي دُخْتَرِ أَوْرُشَلِيمَ، دَ آوَازِ
بِلْنَدِ خَوْشِحَالِي كُو!

اینه، پادشاهِ تُو دَ پیشِ تُو مییه؛

أَوْ عَادِلِ وَ نِجَاتِ دِهِنْدَه
أَسْتَه؛

أَوْ فِرْوَتِنِ أَسْتَه، سَوَارِ دَ
بَلِّهْ أُلَاغِ،

دَ بَلِّهْ یِگِ کُرَه، چُوچه
أُلَاغِ.

۱۰ ما گاڈی جنگی ره از افرایم

و اَسپ ره از اورشَلیم

نابُود مُونم؛

کمونِ جنگِ میده مُوشه

و اُو صُلح-و-آرامِش ره

بَلدِه مِلَّتْها اِعلان

مُونه

و پادشاهی ازو از دریا تا دریا

و از دریای فرات تا

آخِرای زمی برقرار

مُوشه.

علاوه ازی، بخاطرِ خُونِ عهدِ مه
که قد تُو آسته،

ما بِنْدی‌های تُو ره از
سیاه-چاه آزاد مُونُم.

آی بِنْدی‌های که دَ اُمیدِ آزادی
آستید، پس دَ قلعِه مُستَحکمِ خُو
ببید؛

امروز اِعلانِ مُونُم که ما
دَز شُمو دُو چند پس

مِیدِیْم.

۱۳ چُون ما یهُودا ره رقمِ کمون خُو
خَم مِیدِیْم

و اِفرایم ره تیر شی جور
مُونِم.

آی صَهیون، ما باچه‌های تُو ره

دَ خِلافِ باچه‌های یونان
باله مُونِم،

و از تُو رقمِ شمشیرِ نفرِ
”جنگی کار میگیرم.“

ای ره خُداوند مُوگیه.

ظهُورِ خُداوند

اوخته خُداوند دَ بِلِه سِرِ ازوا ظاهِرِ ۱۳۶

مُوشه

و تیر شی رقمِ آتَشک

موره؛

خُداوند-خُدا شیپُور ره دَ صَدا میره

و دَ مَنه گِرَدبَادِ جَنُوب

حَرَکت مُونه.

خُداوندِ لشکرها ازوا حِفْظَتِ ①۵

مُوكُنَه

و اونا دُشمننا ره قُورت

مُونه و سنگای پَلخمو

ره لَغَه کده پیش

موره؛

اونا رقمِ نفرای که شراب وُچی

کده بَشَه، مَسْت شُدَه نعره

مِیَزَنَه

و رقمِ کاسه‌ها و رقمِ

گوشه‌های قُربانگاه پُر

خُون مُوشه.

دَ امزُو روز خُداوند، خُداى ازوا
اُونا ره نِجات مِديه،

اُونا ره كه قوم و گِله شى
اَسته؛

چراكه اُونا رقمِ جَواهِراتِ تاج

دَ سرزمينِ ازو جَلَجَل
مُونه.

اُونا چيقس دِلکش و نُورِند
اَسته!

غَلَّة-و-دانه جوانا ره تر-و-تازه

مُونه

و شیره انگور دُخترِونِ جوان

ره.

خُداوند یهُودا و اِفرایم ره بَرکت

میدیه

دَ مَوسَمِ بارِشِ بهاری ① \ ۰

از خُداوند بارِشِ طلب

کنید،

از خُداوندی که آوَرهای طوفانی
ره جور مُونه

و دَز شُمُو بارِشِ پَریمو
میدیه

و گیاه‌ها ره دَ زمینِ هر
کس سَوزدِلجی مُونه.

چُون بُت‌های که دَ خانه پرستش ۲
مُوشه تورِه باطلِ مُوگیه

و پالگیرا پالِ دروغ
مینگره؛

خاوهای ره که اونا بیان مونه
دروغ آسته

و اونا تسلی بے فایده
میدیه.

امزی خاطر مردم رقم گوسپندو
سرگردو یه

و از بے چوپونی رنج
مینگره.

خداوند موهیه:

”آتشِ قارمه دَ ضدِ چوپونو دَر“ (۳)

گرفته

و ما امو بزهای نر ره جزا

میدیم؛

چون ما، خداوند لشکرها فکر خو

ره سون گله خو، سون خانوار

یهودا میگیرم

و اونا ره رقم اسپ جنگی

باشکوه بلده خو جور

مونم.

ازوا سنگ تادو،

④

ازوا میخِ خیمه،

ازوا کمونِ جنگی،

ازوا جُمْلِه قومندانانِ مییه،

آرے، پگ شی ازوا

مییه.

⑤ اونا رقمِ مردای جنگی دَ غیتِ

جنگ

دُشمنای خُوره دَ منہ گل

کوچه‌ها پایمال مُونه؛

اونا جنگِ مُونه، چُون خُداوند قد

ازوا آسته

و اونا آسپسوارا ره
شرمنده موكنه.

⑥ ما خانوارِ يهودا ره قوی مُونم

و خانوارِ يوسف ره نجات
میدیم.

ما اونا ره پس میرم، چراکه دزوا
دلسوز آستم

و اونا رقمی موشه که
بُگی ما اونا ره هئی

نَکده بُودُم؛

چُونِ ما خُداوند، خُدایِ
ازوا اَسْتُم و ما جوابِ
دُعایِ ازوا ره میدیُم.

اوخته مردُمِ اِفرایمِ رِقْمِ مَرْدایِ ⑦
جنگی مُوشه

و دِلْهایِ ازوا خوش
مُوشه رِقْمی که از
شرابِ خوش شُدِه
بَشَه.

بچکیچای ازوا ای ره دیده خوشی
مونه

و دل‌های ازوا دَ حُضُورِ
خُداوند خوشحالی
مُوکُنه.

⤴ ما اونا ره کوی کده جَم مُونم،

چراکه ما اونا ره آزاد
کدیم؛

تعدادِ ازوا کلو موشه
رقمی که سابق کلو

بُود.

⑨ اگرچه ما اونا ره دَ مینکلِ مِلَّتْها
تیت پَرک کدیم،

ولے اونا دَ مَمَلکَتْهای
دُور مَره یاد مُوکنه

و اونا قد بچکیچای خُو
زنده مَنده پس مییه.

⑩ ما اونا ره از سرزمینِ مِصر پس
میرم

و از آشور جم مُونم؛

ما اونا ره دَ سرزمینِ جلعاد و
لبنان میرم

و اونا از بس که گلو یه دَ
اونجی جای نموشه.

اونا از دریای مُصیبت تیر مُوشه ⑪

و جلپه‌های امزو دریا ره
میزنه

و تمامِ غوجی‌های دریای
نیل خشک مُوشه.

غرورِ آشور دَ زمی زده مُوشه

و تَبَاقِ پادشاهی مِصر از

بَین مورِه.

⑫ ما، خُداوند اُونَا رِه قَوی جُور

مُونُم

و اُونَا دَ نَامِ ازمِه تَوَكُّلِ كَدِه

حَرَكَتِ مُونِه.

ای رِه خُداوند مُوگیه.

\\ \\ ① اَی لِبَنان، درگه‌های خُو

رِه واز کُو

تا آتِشِ دِرختونِ سَر و تُو رِه

قُورَت كُنْه!

آی دِرختِ صَنوِبَر، نالَه كُو، ②

چراکَه دِرختِ سَرَو اُفتَدَه

و دِرختونِ باشِکوه از بَين

رفتَه!

آی دِرختونِ بَلُوَطِ باشان، نالَه

کنید،

چراکَه جنگلِ بے سر-و-پای

خاک اوار شُدَه!

نالَه چوپونو ره بِشَنوید، ③

چُونِ عَلفِچَرِهایِ سَرَسَبزِ
ازوا نَابُودِ شُدِه!

غُرَشِ شیره‌ها ره بِشَنوید،

چُونِ جَنگَل‌هایِ اَرْدُنِ تَباهِ
شُدِه!

دُو رَقْمِ چوپو

④ خُداوند، خُدایِ مه اینی رَقْمِ

مُوگیه: ”رَمِه ره که بَلدِه کُشتو آسته

چوپونی کُو. ⑤ کسایِ که اونا ره

میخَرِه، اونا ره مُوکُشه و مُجرِمِ حِسَابِ

نَمُوشه؛ کسای که اونا ره سَودا مُونه، هر
کُدم شی مُوگیه، 'خُداوند مُتَبَارک باد،
چُون ما مُعْتَبَر شُدیم. ' اَرے، چوپونای
ازوا دَ بِلَه ازوا رَحْم نَمُونه. " ⑥ چُون
خُداوند مُوگیه: " ما دِیگَه دَ بِلَه

باشنده‌های امزی سرزمی رَحْم نَمُونم.

اینه، ما مردُما ره هر کُدم شی ره دَ دِستِ
همسایه شی و دَ دِستِ پادشایونِ ازوا
تسلیم مُونم و اونا امی سرزمی ره بیرو
مُونه و ما هیچ کس ره از دِستِ ازوا
خلاص نَمُونم. " ⑦

⑦ پس ما از طرفِ سَوداگرا رَمِه ره

که بلده کُشتو بُود چوپونی کُدم. ما دُو
تِیاقِ گِرِفْتُم: یگ شی ره «لُطف» نام کُدم
و دِیگه شی ره «اتفاق» نام ایشْتُم و رمه
ره چوپونی کُدم. ⑧ دَ یگ ماه سه چوپو
ره بر طرف کُدم، چُون حَوصِلِه مه از دِستِ
ازوا سر رسیدد و اونا ام از مه بیزار شُدُد.

⑨ پس ما گُفْتُم: ”ما شُمو ره دِیگه

چوپونی نَمُونُم. اُو که مُردنی آسته، بیل
که بُمَره و اُو که گُم شُدنی آسته، بیل که
گُم شنه و باقی مَنده ها گوشتِ یگدِیگه خُو
ره بُوخوره!“

⑩ اوخته تِیاقی ره که «لُطف» نام

کده بُوْدُم گِرِفْتَه مَیْدَه کَدُم تا عهدی ره
مَیْدَه کُنُم که قد تمامِ مرْدُم بسته کده
بُوْدُم. ①۱ پس عهد دَ امزُو روز مَیْدَه شُد
و سَوداگرای رمه که مَره توخ مُوکد،
فامید که ای کلامِ خُداوند بُود.

①۲ اوخته ما دَزوا کُفْتُم: ”اگه دَ نظر
شُمُو خُوب معلوم مَوشه، مُزد مَره بَدید؛
اگه نَمُوشه، نَدید. ”پس اونا بَلدِه مُزد مه
سی مِثقال نُقره تُول کده دَد. ①۳ دَ امزُو
غَیت خُداوند دَز مه کُفت: ”اُره بَلدِه
کُوزه گَر پورته کُو، ”اُمُو قِیَمَت ره که دَ
نَظَرِ ازوا غَدِر کَلو بُود و اونا اَرزِشِ ازمه

دَنِسْتَه بُود. پَس مَا اُمُو سِي مِثْقَال نُقْرَه رَه
گِرْفْتَه دَ خَانِه خُداوند بَلَدِه كُوزَه گَر پورته
كُدْم. ①④ بعد ازو تِيَاقِ دَوْمِي رَه كه
«اتفاق» نام ايشته بُودْم مَيِدِه كُدْم تا
پراري-و-اتفاقي رَه كه دَ بَيْنِ يَهُودَا و
اسرائيل بُود مَيِدِه كُنْم.

①⑤ اوخته خُداوند دَز مه كُفْت: ”بَسْم
اَسْبَابِ چوپونِي رَه بَلَدِه خُو بَكِير، اَسْبَابِ
چوپونِ بِيغَم-باش رَه. ①⑥ چُون اينه، ما
يگ چوپو رَه دَ امزِي سرزَمِي باله مُونْم كه
دَ غَمِ گوسپندوي كُْم شُدِه نِيِيه، گوسپندوي
سرگردو رَه طَلَب نَمُونِه، زخمي ها رَه

تداوی نموکنه و صِحْتَمَندا ره پرورش
نمونه، بلکه گوشتِ چاغی‌ها ره مُوخوره و
تنها شنگای ازوا ره کنده پورته مُوکنه.

①۷ وای دَ حالِ چوپونِ بیکاره

که رمه ره سر-ایله میله!

بیل که شمشیر دَ بِلَه بازوی شی

و چیمِ راست شی حمله کُنه!

بیل که بازوی شی کاملاً

خُشک شُنه

و چیمِ راست شی بیخی کور
شُنه!

نابودی دُشمنای اورشَلیم

۱۲ ① وَحی؛ کلامِ خُداوند دَ بارِه
إسرائیل.

خُداوندی که آسمونا ره آوار کد، تادو
زمی ره ایشْت و روحِ اِنسان ره دَ مَنه ازو
شکل دَد اینی رقمِ مُوگیه: ② ”اینه، ما
اورشَلیم ره بَلده تمامِ قوم‌های چارطرف
شی یگ پیلِه سرگنگسی جورِ مُونم؛ ای دَ
خِلافِ یهُودا ام رُخ میدیه دَ غیتیکه

اورشَلیم محاصِرِه مُوشِه. ③ دَ امزُو روز
 ما اورشَلیم ره بَلدِه تمامِ قَومِها یگِ سَنگِ
 گِرَنگِ جَورِ مُونُم؛ پَگِ امزُو کِسا کِه اُو ره
 بالِه مُونِه خُودِ ره سَخَتِ زَخمی مُونِه.
 باوَجُودِ ازی پَگِ مِلَّتِهایِ زمی یگِجای
 شُدِه دَ خِلافِ اَزو میِه. ” ④ خُداوند
 مُوگیِه: ” دَ امزُو روزِ ما تمامِ اَسپو ره دَ
 وَحِشَتِ مِیَندَزُم و سَوارایِ اَزوا ره دُچارِ
 دیونَگیِ مُونُم. لیکنِ نَظَرِ مِه دَ بِلِه خانَوارِ
 یهُودا اَسْتِه دَ غَیْتیکِه پَگِ اَسپونِ قَومِها ره
 دُچارِ کُوریِ مُونُم. ⑤ اوختِه رَهبرایِ
 یهُودا قَدِ خُودونِ خُو مُوگیِه، ’باشِندههایِ
 اورشَلیم دَ وَسِیلِه خُداوندِ لَشکَرها، خُدایِ

خُو قُوت پَیدا کده.

⑥ دَ امزُو روز ما رهبرای یهُودا ره

رقمِ آتِشْدانِ پُر آتِش دَ بِلِه کوڈِ چِیو و رقمِ

اَلَنگِه آتِش دَ مینکلِ قوده‌های گندُم جور

مُونُم و اونا پگِ قوم‌های چارطرف خُو ره

از راست و چپ قُورت مونه و مردُم

اورشَلیم بسم دَ جای خُو یعنی دَ اورشَلیم

جای-د-جای موشه.

⑦ ما، خُداوند خیمه‌های یهُودا ره

اوّل نجات میدیُم تا شان-و-شوکتِ خانوارِ

داوود و شان-و-شوکتِ باشنده‌های

اورشَلیم از باقی یهُودا کده باله نَبشه. ⑧

دَ امزُو روز ما، خُداوند از باشنده‌های

اورشَلیم حِفاظَتِ مُونُم تا ضَعیف‌ترینِ ازوا

دَ امزُو روز رَقَمِ داوودِ بَشَه و خانوارِ داوود

رَقَمِ خُدا، رَقَمِ مَلائِکَه خُداوند پیشِ پیشِ

ازوا بوره. ⑨ دَ امزُو روز ما باله موشُم

تا پَگِ مِلَّت‌های ره که دَ خِلافِ اورشَلیم

مییه نابود کُنم.

ما تَم بَلَدِه کَسی که نِیزه خورده

⑩ و ما دَ بَلَه خانوارِ داوود و

باشنده‌های اورشَلیم روحِ دِل‌سوزی و عُدْر-

و-زاری میریزنُم تا اونا سُون ازمه توخ

کُنه، سُون کسی که اونا قد نيزه زده. اونا
بلده ازو رقمی ماتم مونه که یگ نفر بلده
باچه یگانه خو ماتم موکُنه و بلده ازو
رقمی چخرای تلخ مونه که یگ نفر بلده
باچه اولباری خو چخرای تلخ موکُنه. ^(۱۱)

د امزو روز د اورشلیم غدر ماتم کُنه گرفته
موشه، رقم ماتمی که د هددرمون د
اواری مگیدو گرفته موشه. ^(۱۲) تمام

سرزمی ماتم مونه، هر اولادِ بابه علیده
خو: اولادِ بابه‌های خانوارِ داوود علیده و
خاتونوی ازوا علیده، اولادِ بابه‌های
خانوارِ ناتان علیده و خاتونوی ازوا علیده،
^(۱۳) اولادِ بابه‌های خانوارِ لاوی علیده و

خاتونوی ازوا علیده، اولادِ بابه‌های
خانوارِ شمعی علیده و خاتونوی ازوا
علیده ^{①۴} و پگِ اولادِ بابه‌های
باقی‌منده، هر اولادِ بابه علیده و خاتونوی
ازوا علیده.

پاکي از گناه

۱۳ ① دَ امزُو روزِ بَلدِه خانوارِ
داوود و باشنده‌های اورشليم يگ چشمه
واز موشه تا اونا ره از گناه و نجاست
پاک کُنه.

② خُداوندِ لَشکرها مُوگيه: ”دَ امزُو

روز ما نام‌های بُت‌ها ره از سرزمینِ

إِسْرَائِيل نَابُود مُونُم تا اونا دیگه یاد نَشْنه؛

علاوه ازی ما انبیای دروغی و روح ناپاک

ره ام از سرزمینِ إِسْرَائِيل از بین مُوبرُم.

③ و اگه باوجودِ ازی کُدم کس نَبُوت

کُنه، آته و آبه شی که او ره دَ دُنیا اُورده،

دَزُو مُوگیه، 'تُو نَباید زنده بُمَنی، چراکه

تُو دَ نامِ خُداوندِ دروغِ مُوگی. ' و دَ

حالیکه او نَبُوتِ مُونه، آته و آبه شی که

او ره دَ دُنیا اُورده او ره از دَمِ تیغ تیر

مُونه.

④ دَ امزُو روزِ امُو انبیا، هر کُدمِ

ازوا وختیکه نَبوت مُونه از رویای خُو

شرمنده مُوشه و چینی که از مُوی جور

شده بلده بازی ددو نمُپوشه، ^⑤ بلکه

هر کدم ازوا مُوگيه، 'ما نبی نیستم، بلکه

کشت کُننده زمی آستم، چُون امی زمی از

جوانی مه مُلک مه بُوده. ' ^⑥ و اگه کدم

کس ازوا پُرسان کده بُگيه، 'ای زخم‌های

که دَ جسم تُو آسته، سَبب شی چی بُوده؟'

اُو دَ جواب شی مُوگيه، 'ای زخم‌های

آسته که دَ خانه دوستای خُو خوردیم. "'

چوپو و گوسپندو

⑦ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه:

”آی شمشیر، دَ ضِدِّ

چوپون مه باله شُو،

دَ ضِدِّ مردی که همدِست

مه آسته.

چوپو ره بَزَن که گوسپندو

تیت پَرک شُنه؛

ما دِست خُو ره دَ خِلافِ

ریزه گو باله مُونم.“

⑧ خُداوندِ مُوگیه: ”دَ تمامِ سرزمی

دُو حِصَّه نَابُود شُدِه از بَيْن

موره

و حِصَّه سِوَم دَزْشِي زِنْدِه

باقی مُومَنه.

و ما امی حِصَّه سِوَم ره از مَنِه

⑨

آتِش تیر کده

اُونَا ره پاک مُونَم، رَقْمِي کِه

يَگُو کَس نُقْرَه ره پاک

مُونِه

و اُونَا ره آزمايش مُونَم، رَقْمِي

که طِلاّ آزمایش مُوشه.

اُونا نامِ ازمه ره میگیره

و ما جوابِ دُعای ازوا ره
میدیم.

ما مُوگیم، 'اُونا قوم مه آسته،'

و اُونا مُوگیه، 'خُداوند،
خُدای مو آسته.'

پادشاهی خُداوند دَ اورشَلیم

۱۲ ① اینه، روزی مییه که خُداوند

تَعْيِينِ كَدِه و مال-و-دَوْلَتِ غَارَتِ شُدِه
شُمُو دَ پِيشِ رُويِ شُمُو تَقْسِيمِ مَوْشِه.

② چُون خُداوند مُوگِيه: ”ما تَمَامِ

مِلَّتْ هَا رِه دَ خِلَافِ اَوْرُشَلِيمِ بَلَدِه جَنگِ جَم

مُونُم؛ شَارِ گِرِفْتِه مَوْشِه، خانِه هَا غَارَتِ

مَوْشِه و خَاتُونُو بِي عِزَتِ مَوْشِه؛ نِيَمِ شَارِ دَ

اَسِيرِي بُرْدِه مَوْشِه، لِيكِنِ باقِي مَرْدُمِ از

شَارِ هِي نَمَوْشِه.“

③ اوختِه خُداوند بُرُو مِييه و قَدِ امزُو

مِلَّتْ هَا جَنگِ مُونِه رَقْمِي كِه دَ رُوزِ جَنگِ

جَنگِ مُوَكْنِه. ④ دَ امزُو رُوزِ پايایِ ازُو دَ

بِلِه كُوهِ زَبْتُونِ كِه رُويِ دَ رُويِ اَوْرُشَلِيمِ دَ

طَرْفِ شَرْقِ اَسْتَه اِیْسْتَه مُوشَه وَ كَوَه زَبْتُون
 از شَرْق تا غَرْب دُو شَق مُوشَه وَ یِگ دَرَه
 غَدْر كُتَه دَ وَجُود مِیْه؛ نِیْمِ كَوَه طَرْفِ
 شَمَال موره وَ نِیْمِ دِیْگَه شِی طَرْفِ جَنُوبِ.
 ⑤ وَ شُمُو سُون دَرَه كَه دَ مِیْنَكَلِ كَوَهَا
 دَ وَجُود اَمَدَه دُوتَا مُونِیْدِ، چُون دَرَه بَیْنِ
 كَوَهَا تا اَصَل مِیْرَسَه وَ شُمُو رَقْمِی دُوتَا
 مُونِیْدِ كَه دَ رُوْزَایِ پَادشَاهِی عُزْبَا پَادشَاهِ
 یَهُودَا از زَلْزِلَه دُوتَا كَدِیْدِ. اوخْتَه خُداوند،
 خُداى مَه مِیْه وَ تَمَامِ مُقَدَّسِیْنِ ام قَد شِی
 قَتِی.

⑥ دَ امْرُو رُوْز نُورِ از اَفْتُو گِرِفْتَه

مُوشه و ماهتو و ستاره‌ها روشنی نمیدیه؛

⑦ باوجودِ ازی د اُونجی دَوامدار روز

آسته -- او ره خُداوند میدنه -- و روز و شاو

و جُود ندره، چُون د اُونجی د غیتِ شام ام

روشنی آسته.

⑧ د امزُو روز آوهای زنده از

اورشَلیم جاری مُوشه، نیم شی طرفِ

دربای مُرده و نیم شی طرفِ دربای

مدیترانه موره؛ او تایستو و زمستو جاری

آسته.

⑨ خُداوند د بِلِه تمامِ زمی پادشاه

مُوشه؛ د امزُو روز یگ خُداوند و یگ نام

⑩ تمام سرزمی از جبع تا رمون که طرف جنوب اورشلیم آسته د آواری تبدیل موشه، لیکن اورشلیم د بلندی د جای خو باقی مومنه از درگه بنیامین تا منطقه درگه اول تا درگه نوش و از برج حنئیل تا چرخشت‌های انگور پادشاه. ⑪ و اورشلیم جای بود-و-باش موشه، چون او دیگه هرگز محکوم د نابودی نموشه؛ آره، اورشلیم امنیت کامل میدشته بشه.

⑫ تمام قوم‌های که جنگ ره د

خلاف اورشلیم در میدیه، خداوند اینی بلا

ره دَ بَلِه ازوا میره: گوشتِ ازوا دَ حالیکه
اونا قد پایای خُو ایسته یه میتکه، چیمای
ازوا دَ کاسِه خُو پُوچک مُوشه و زبونِ ازوا
دَ دانِ ازوا ریشه ریشه مُوشه. (۱۳) دَ امزُو

روز وَحَشَتِ کُته از طرفِ خُداوند دَ بَلِه
ازوا مییه؛ هر کُدمِ ازوا دِستِ یگدیگه خُو
ره میگیره و دِستِ یگ دَ خِلافِ دیگه باله
مُوشه. (۱۴) یهُودا ام دَ اورشَلیم جنگ

مُونه و مال-و-دَوْلَتِ تمامِ مِلَّت‌های
چارطرف که طِلّا، نُقره و کالاهای غُدر
پَریمو آسته، دَ عِنوانِ وُلجه جَمِ مُوشه. (۱۵)

و امی رقمِ یگ بَلّا دَ بَلِه اَسپو، قاطِرا،
اَشْتِرا، اَلاغ‌ها و تمامِ حَیوانای که دَ امزُو

خیمه‌گاه‌ها آسته مییه.

①۶ اوخته از تمامِ مِلَّت‌های که دَ

خِلَافِ اورُشَلیمِ اَمَدِه پَگِ کَسایِ که زِنده

مُومَنه هر سال سربله موره تا پادشاه،

یعنی خُداوندِ لَشکرها ره پَرستِش کُنه و

عیدِ خیمه‌ها ره برگزار کُنه. ①۷ اگه کُدم

قَومِ زَمی سربله دَ اورُشَلیمِ بَلدِه پَرستِش

پادشاه، یعنی خُداوندِ لَشکرها نَرَوه، دَ بِلِه

ازوا بارِش نَمُوباره. ①۸ اگه مردُمِ مِصر

سربله نَرَوه و حاضِرِ نَشْنه، دَ بِلِه ازوا امو

بِلا نازلِ مُوشه که خُداوندِ دَ بِلِه مِلَّت‌های

که سربله نَرَوه و عیدِ خیمه‌ها ره برگزار

نَكْنَه، نازلِ مُونَه. ①۹ اینمی جزای مصر
و جزای پگِ مِلَّت‌های آسته که سربله نَرَوَه
و عیدِ خیمه‌ها ره برگزار نَكْنَه.

②۰ دَ امزُو روز دَ زَنگوله‌های آسپ‌ها
«مُقَدَّس بَلَدِه خُداوند» نوشته مُوشه و
دیگ‌های خانِه خُداوند رقمِ کاسه‌های پیشِ
رُوی قُربانگاه مُقَدَّس مُوشه. ②۱ دَ

حقیقت تمامِ دیگ‌های اورشَلیم و یهُودا
بَلَدِه خُداوند لَشکرها مُقَدَّس مُوشه تا پگِ
کسای که قُربانی مُونه بییه و ازوا بَلَدِه
پُخته کدونِ گوشتِ قُربانی اِسْتِفاده کُنه. دَ
امزُو زمانِ دیگه هیچ سَوداگری دَ خانِه

خُداوندِ لَشکرها و جُود نَمیدَشته بَشه.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090

آزرگی © afghanbibles.org